

[Elisabeth Bruun Olesen]

og konkret, at det nok kunne kvalificere debatten.

Når finansministeren spørger, om vi kan leve med en mindre kompliceret lovgivning og med, at vi ikke har millimeterdemokrati, vil jeg svare, at det kunne VS sagtens leve med; problemet er bare, hvordan man definerer regelforenkling. Når den borgerlige regering definerer det, bliver det manglende millimeterdemokrati altid til ugunst. Som helt konkrete eksempler kan jeg nævne, at reglerne for udbetaling af dagpenge til de mennesker, der får socialpension i en arbejdsløshedssituation, er meget komplicerede. Dem kan man forenkle, og det kan man selvfølgelig gøre på den måde, Bonnerupudvalget først ville gøre det på, nemlig ved at fjerne dem. Det er en regelforenkling, men den betyder, at de mennesker, som har arbejdet fuldkommen normalt, og som bliver arbejdsløse og derefter ikke vil kunne få dagpenge, kommer i en utrolig ulige situation i forhold til alle mulige andre mennesker.

Man kunne også sige, at de mennesker, som var kommet ind i arbejdsløheds- og A-kassesystemet på fuldkommen samme vilkår som alle andre mennesker, og som havde arbejdet på samme vilkår som alle mulige andre mennesker, men som så blev arbejdsløse på den måde, man nu bliver det på, skulle behandles ens. Det ville være en konklusion, der også hed regelforenkling, og den ville være lige så let at administrere som at sige, at de ikke skulle have dagpenge. Så når man taler om regelforenkling, taler man altså også om politisk holdning og politisk ideologi, og det er vel derfor, vi kommer til at støde sammen og det altid bliver et misk-mask af disse begreber, når vi taler om regelforenkling. Da regeringen i sin tid sagde, at folk, der fik supplerende dagpenge, skulle have dimittendsatsen, var det en regelforenkling, vi var uenige i, fordi den var til skade, men det var da en regelforenkling. Den bliver så nødvendigvis straks modificeret af en lang række undtagelser, fordi arbejdsmarkedet nu engang er sådan indrettet, at mange mennesker ikke kan have det på den måde, fordi de f.eks. er undervisere og ikke kan få et fuldtidsjob.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Jeg synes, det er en væsentlig problematik, fru Elisabeth Bruun Olesen var inde på her, men jeg hæftede mig også ved, at finansministeren sagde, at problemet i forbindelse med decentralisering var spørgsmålet om, hvorvidt politikerne ville gå ind i en dialog om det, der ligger i en decentralisering, nemlig at man flytter kompetencen til at træffe afgørelser ud. Men spørgsmålet er også, om politikerne så kan lide den måde, tingene bliver udformet på, og dér synes jeg der for så vidt ligger den moderniseringsudfordring, om politikerne kan acceptere at skulle gå i dialog med de ansatte om, hvordan tingene skal udformes.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge finansministeren, om han er indstillet på at gøre det på sit område, hvor han egentlig bare kunne sætte en modernisering i gang. Moderne servicemanagement og moderne personaleledelse rundt omkring har vist, at en modernisering kan gennemføres med held, hvis personalet i de forskellige områder selv får indflydelse på, hvordan tingene skal køres, uden at der er en strømlinet overbygning på, således at tingene godt kan se anderledes ud på Anholt og Lolland endovre på fastlandet. Det, vi vender os imod, er altså denne concernstrømlinede funktion.

Helle Degn (S):

Den konservative ordfører indledte sit indlæg med at fastslå, at de Konservative ikke nogen sinde har deltaget i en hetz mod de offentligt ansatte. Nej, den vurdering kan jeg nok dele med hende, men Det Konservative Folkeparti anvender nok også mere raffinerede metoder – mere raffinerede end Venstre, der direkte tramper rundt i privatiseringsdogmer og faktisk er våbendrager i en hetz mod den offentlige sektor.

De Konservative siger pænt og stilfærdigt, at nu skal der i de kommende år bare spares ca. 20 mia. kr. i den offentlige sektor. Hvad er det så udtryk for? Er det ikke udtryk for en bestemt holdning til, hvilken rolle den offentlige sektor skal spille i et moderne samfund? Det vil jeg mene det er.

Den konservative ordfører hæftede sig også ved borgernes forventninger, nemlig at man på den ene side ønskede mere service fra den offentlige sektor, men på den anden side ikke ville betale mere i skat. Der er et